

КОЗАРКА

Единъ день Донка пасѣше своята коза край рѣката. Изъ пѣтя мина млада госпожа, която бѣ дошла да лѣтува въ селото. Тя водѣше за рѣка малко момченце.

— Я вижъ, каква хубава коза, мамичко! Госпожата се поспрѣ.

— Хубава коза, наистина. Ваша ли е, момиченце?

— Наша, — отвърна Донка.

— Ами донте ли я?

— Доимъ.

— Можешъ ли, момиченце, да ми донасяшъ всѣка сутринъ по едно кило млѣко отъ тая коза?

— Ще може.

— Донасяй ми всѣка сутринъ! Ние живѣемъ въ кметовата кѣща.

— Добре, ще кажа на мама, — рече момичето.

Госпожата поведе момченцето си изъ пѣтя.

Донка пѣше въ училищния хоръ. Но майка ѝ нѣмаше срѣдства да ѝ направи такава форма на рокля, каквато си бѣха направили всички други момичета. Сега, когато тази госпожа поиска да ѝ носятъ по едно кило млѣко отъ козата, Донка веднага си помисли, че така ще могатъ да събератъ пари, та наесень, кога заходятъ пакъ въ училище, майка ѝ да ѝ направи формена рокля.

Донка едва изчака да се свечери. Бързо подкара козата къмъ дома. Горѣ

ше отъ нетърпение по-скоро да се похвали на майка си.

— Мамо, ще можешъ сега и на мене да направишъ формена рокля!

— Защо? — позачуди се майка ѝ. — Да не си намѣрила нейде покрай рѣката пари?

— Не, ами... И тя бързо разказа за госпожата съ момченцето и за поржчката ѝ да ѝ носи по едно кило млѣко.

— Така ли? То добро, само че... И майка ѝ се позамисли.

— Какво? — попита малко разтревожена Донка.

— Само че ще трѣбва да намалимъ млѣкото за квасене, та не ще можемъ да избиваме масълце. Или пѣкъ заранъ...